

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

A határozat száma: Pfv.I.21.422/2017/6.

A tanács tagjai: . Harter Mária a tanács elnöke
 . Varga Edit előadó bíró
 . Mocsár Attila Zsolt bíró

A felperesek: I.rendű felperes neve
 (I. rendű felperes címe)
 II.rendű felperes neve
 (II. rendű felperes címe)

A felperes képviselője:
 . Birk Csaba ügyvéd
 (fél címe 1)

Az alperes: alperes neve
 (alperes címe)

Az alperes képviselője:
 . Nagy Gábor László ügyvéd
 (1064 Budapest, Rózsa utca 94/B. F/34.)

A per tárgya: végrehajtás megszüntetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
 a felperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma:
 ékesfehérvári Törvényszék
 1. Pf. 359/2016/8.

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma:
 ékesfehérvári Járásbíróság
 5. P. 22134/2015/30.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 150.000 (Százötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, míg a le nem rótt 3.500.000 (Hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az I. rendű felperes adós, valamint a II. rendű felperes készfizető kezes és dologi adós 2009. január 15-én az alperes hitelezővel svájci frank alapú kölcsönszerződést kötött 17.000.000 kölcsönösszeg szabad felhasználású, illetve hitelkiváltási célú folyósítására. Az alperes pénzügyi vállalkozás, a pénzügyi felügyeleti szerv engedélye alapján jogosult volt kölcsönszerződések megkötésére, melyek pénzügyi fedezetét pénzintézettől felvett deviza kölcsönből teremtette elő, azzal, hogy bankszámlát az ügyfelei részére nem vezethet.

A szerződés 2. pontja értelmében a folyósított kölcsönösszeg sem a 17.000.000 forintot, sem a január 13-i árfolyamon figyelembe vett 98.344,19 CHF összeget nem haladhatta meg, a ténylegesen folyósított kölcsön összegét az alperes által küldött értesítő levél tartalmazza. A szerződés II.1.3. pontja értelmében az alperes a forintban folyósított kölcsönösszeget devizában, a folyósítás napján érvényes árfolyamon tartja nyilván, és a szerződés elválaszthatatlan részét képező folyósítási értesítő tartalmazza a tőketartozás CHF összegét, a ténylegesen folyósított forintösszeget, az ügyleti kamatot, a kezelési költség éves összegét CHF-ben, a kölcsön törlesztési ütemezését, a törlesztő részletek összegét CHF-ben, továbbá annak javasolt összegét forintban. A türelmi idő alatt az adósnak csak az ügyleti kamatot és a kezelési költséget kellett fizetnie, annak letelte után pedig a változatlan összegű törlesztő részletek a tőke részleteket is magukba foglalják, a havi törlesztési kötelezettséget a hitelező az esedékesség szerinti hivatalos törlesztési árfolyamnak megfelelően állapítja meg. A szerződés alapján a felperesek közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot írtak alá.

- [2] A 2010. augusztus 6-án kelt áthidaló kölcsönszerződés a felperesek számára fizetési könnyítést tett lehetővé: a 2010. szeptember 15. és a 2012. szeptember 15. közötti időszakra havi 80.000 forintban maximalta a törlesztő részletek összegét. A felperesek e fizetési kötelezettségük tekintetében is közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tettek.

- [3] A felperesek által felhalmozott hátralék miatt az alperes a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta, és a kérelme alapján a közjegyző által kibocsátott végrehajtási záradékkal végrehajtási eljárások indultak a felperesek ellen.

A felperes keresete, az alperes védekezése

- [4] A felperesek keresete az ellenük indult végrehajtási eljárások Pp. 369.§ a) pontja szerinti megszüntetésére irányult. Hivatkozásuk szerint a végrehajtások alapjául szolgáló kölcsönszerződések nem

jöttek létre, a felek között nem volt akarategység a szerződés tartalmára vonatkozóan: a felperesek szándéka kölcsönszerződés megkötésére irányult, míg az alperes befektetéssel vegyes kölcsönszerződést, „hibrid” pénzügyi terméket értékesített, melynek valamennyi költségét és kockázatát a felperesekre terhelte, a pénzügyi befektetési szerződésre irányuló szándékát azonban előlük eltitkolta, őket ily módon megtévesztette, ezért a szerződést meg is támadták. Arra az esetre, ha a bíróság a szerződés létrejöttét állapítja meg, annak a 93/13. EKG irányelv 16. és 9. pontjának sérelmét, a szerződés egészének tisztességtelenségét és jó erkölcsbe ütközését állították, amely a szerződés fogyasztók számára az európai jogrendben biztosított jogait sértő módon érvénytelen. Hangsúlyozták: az alperes a „hibrid” pénzügyi terméket kölcsönnek álcázva értékesítette, kockázatát rájuk hárította, míg nyereségét magának tartotta meg, a szerződés álláspontjuk szerint már e jellemzője miatt semmis. Előadták, hogy az alperes pénzügyi vállalkozás hitelezési tevékenységet nem folytathat, a felügyeleti engedély nélkül kötött szerződés a pénzügyi vállalkozásokra irányadó szabályoknak sem felel meg. Előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére tettek indítványt a Kúria 6/2013. polgári jogegységi határozata tekintetében, mert az álláspontjuk szerint az uniós normákat és az Alaptörvény rendelkezéseit is sérti.

- [5] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Rámutatott, hogy a kölcsön pénzügyi fedezetét az anyabankjától igénybe vett devizakölcsönből finanszírozta, a felperesek nevén nyilvántartott pénzösszeggel pénzpiaci műveletet nem végzett, számlavezetési jogosultság hiányában erre lehetősége sem volt. Akarata a felperesekével egyezően kölcsönszerződés megkötésére irányult, a felperesek ugyanakkor nem tekinthetők fogyasztónak, a felvett pénzösszeg nagy részét ugyanis korábbi hiteltartozásuk kiegyenlítésére fordították, ily módon a szerződés sem fogyasztói szerződés. Hangsúlyozta: a felpereseket a szükséges tájékoztatással ellátta, előlük semmilyen kockázati tényezőt nem hallgatott el.

Az első- és a másodfokú ítélet

- [6] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító ítélete indokolásában rámutatott: helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy a perbeli szerződés nem fogyasztói szerződés. A szerződéskötés célja az volt, hogy az I. rendű felperes és házastársa kedvezőbb pénzügyi feltételek mellett tudják finanszírozni az üzleti vállalkozásukat, ezáltal a szerződésre nem vonatkozik a régi Hpt. 213.§-a, de a devizahiteles törvények sem és nem tartozik a szerződés a 93/13. EKG irányelv, valamint a 2/2014. PJE, illetve az uniós fogyasztóvédelmi szabályok hatálya alá sem. A kifejtettek miatt az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a felperesek fogyasztóvédelmi rendelkezésekkel kapcsolatos hivatkozásait, ezért mellőzte az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését. A 6/2013. PJE vonatkozásában pedig azért nem kezdeményezett előzetes

döntéshozatalt, mert a felperesek felhívás ellenére sem jelölték meg pontosan, hogy mely uniós normákat sértőnek tekintik a jogegységi határozatot, milyen kollízió feloldása végett szükséges az előzetes döntéshozatal.

- [7] Az elsőfokú bíróság a továbbiakban a szerződés létrejötte kérdésében vizsgálódva rámutatott: mindkét szerződő fél úgy nyilatkozott a perben, hogy egymással kölcsönszerződést kívántak kötni, a szerződéses okiratba foglalt kötelezettségek is ezt támasztják alá. Hangsúlyozta, hogy a kötelelemnek a kölcsöntől eltérő jelleget adó rendelkezés a szerződésben nem szerepel, a felperesektől az alperes irányába befektetési célú vagyonomozgásra nem került sor: a felperesek kizárólag az alperestől átvett összeg visszafizetésére vállaltak kötelezettséget, annak teljesítését meg is kezdték. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felek egyező akaratának megfelelően közöttük a kölcsönszerződés létrejött, míg ezt meghaladó, a felperesek által hivatkozott befektetési ügyletre vonatkozó akaratnyilatkozatot a felek nem tettek. Hangsúlyozta, hogy a felperes által hivatkozott befektetési ügylet ténybeli alapjai sem igazolódtak a perben: az alperes a felperesek részére számlát nem nyitott, ugyanakkor az alperes a pénzügyi fedezetet az anyabank nyilatkozatával alátámasztotta, egyebekben a kölcsönadott pénzösszeg forrása a szerződés érvényessége szempontjából közömbös. Mindezek miatt nem állt fenn a felperesek tévedése és a szerződés valós tartalmának meg nem felelő hitelezési tevékenység, illetve annak tisztességtelensége sem. A Magyar Nemzeti Bank nyilatkozata értelmében a perbeli szerződés megkötéséhez szükséges engedély az alperes rendelkezésére állt, a pénzügyi vállalkozások működésére vonatkozó ágazati szabályok esetleges megsértése pedig legfeljebb közigazgatási szankciókat vonhat maga után, polgári jogi jogkövetkezményeket (így a szerződés érvénytelenségét) azonban nem eredményezheti.
- [8] A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság helybenhagyó ítélete indokolásában azt emelte ki, hogy a perbeli szerződést létrehozó kölcsönös akaratnyilatkozatok - a formai érvényességre vonatkozó kötelező előírás miatt - írásban jöttek létre, a felek ügyleti akaratát az írásba foglalt szerződés tartalmazza, ehhez képest a szerződésben meg nem jelenő, bármelyik fél által eltitkolt vagy rejtett fenntartás a régi Ptk. 207.§ (5) bekezdése alapján az érvényesség szempontjából közömbös. Érdektelen az is, hogy az adós részéről mi a kölcsön felvétel célja és hogy a kölcsön összegének fedezetét a hitelező honnan teremti elő. Más kérdés, hogy a prudens pénzügyi tevékenység előírásait a könyvelés során be kell tartani, e szabályok megsértése azonban nem polgári jogi, hanem közigazgatási, esetleg bankfelügyeleti intézkedés foganatosításával jár. A pénzügyi folyamatok biztonsága érdekében ugyanis nem követhető olyan gyakorlat, amelynek következtében az

adósok által át nem látható, közgazdasági-pénzügyi szabálytalanságok alapjaitól fosztanak meg a létrejött pénzügyi jogviszonyokat. Az ismertetett körülmények mellett kifejezett akaratnyilatkozatuk szerint a felperesek deviza alapú kölcsönt kívántak felvenni az alperestől, melyet az alperes a szerződésnek megfelelően folyósított. A szerződés által körülírt szolgáltatások utalás szintjén sem tartalmaznak olyan nyilatkozatot, amely befektetési jellegű szolgáltatásra mutatnak, az alperes ennek lehetőségét kifejezetten tagadta. A másodfokú bíróság rámutatott: a pénzügyi ügyletekhez szükséges forrás biztosítása, az annak érdekében esetlegesen megkötött szerződések az adós-hitelező viszonyában nem bírnak jelentőséggel, erre vonatkozó szövegszerű utalást a szerződés nem is tartalmazott. Utalt az Európai Unió Bírósága C-312/14. számú, a perbelihez hasonló szerződéses konstrukciót vizsgáló, úgynevezett Lantos ügyben hozott ítélete indokaira, melyek szerint valamely ügylet befektetési célú minősítéséhez szükséges, hogy a fogyasztó nem kizárólag vásárlás céljából kíván hozzájutni a szerződésben foglalt összeghez, hanem arra is „megbízást kíván adni”, hogy a pénzügyi intézmény pénzügyi tevékenységet, például devizaárfolyam spekulációt végezzen. Az Európai Unió Bírósága által vizsgált szerződés esetében azonban – a perbelihez hasonlóan – az árfolyamműveletek elvégzésének célja a kölcsön nyújtása és a törlesztés lehetővé tétele volt, az átváltási szabályok is a teljesítés módja körében jutottak jelentőséggel, és nem elkülönült, pénzügyi eszközre vonatkozó megállapodást jelentettek. Rámutatott: az Európai Unió Bíróságának ítéletéből sem tűnik ki olyan többlettényállás, melynek vizsgálata szükséges a szerződés létrejöttéhez, érvényessége szempontjából és amelynek megállapítását a felperesek bizonyítási indítványa célozta, ezért a bizonyítás mellőzésével az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt.

- [9] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az érvényesség tekintetében is helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az alperest terhelő számviteli és pénzügyi jogszabályok esetleges megsértését: ilyen esetben legfeljebb közigazgatási szankciók alkalmazásának lehet helye, de polgári jogi érvénytelenség megállapítására ez okból nem kerülhet sor. Nem ütközött a felek szerződése a jó erkölcsbe sem, a felperesek által hivatkozott „pénzügyi termék” pedig közgazdasági és nem jogi kategória: jogi értelemben pénzkölcsönnek minősül, figyelemmel arra, hogy egyéb szerződéses érdekelttség nem igazolódott. A kölcsönadott pénzügyi összeg előteremtésének módja nem bírt jelentőséggel, ezért a szerződés tisztességtelensége sem állapítható meg. Helyesen mondta ki az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperesek a régi Hpt. szerint nem minősülnek fogyasztóknak, így az általuk kötött szerződés sem fogyasztói szerződés, a régi Hpt. fogyasztóvédelmi, illetve a 93/13. EKG irányelv rendelkezései arra nem vonatkoznak, de az irányelv hivatkozott – nemzeti jogszabályba átültetett – szabályainak megsértése is csak részleges

érvénytelenség kimondására vezetne. Utalt arra, hogy az alperes a Magyar Nemzeti Bank nyilatkozata értelmében a perbeli szerződés a régi Ptk. 523.§ (2) bekezdése szerinti bankkölcsönszerződés megkötéséhez engedéllyel rendelkezett, a további bizonyítás mellőzése pedig nem sértett jogszabályt, az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően eljárva bírálta el a felek jogvitáját.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[10] A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálattal élő felperesek elsődlegesen annak megváltoztatását és a végrehajtás megszüntetését kérték, a keresettel azonos indokaik alapján. Az elsődleges kérelem teljesíthetetlensége esetére a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, a kereset érdemi tárgyalására, valamint a bizonyítási eljárás lefolytatására kötelezését kérték. Hangsúlyozták, hogy az alperes a végrehajtási eljárásban olyan követelést érvényesít a felperesekkel szemben, amely forinithittel vegyes befektetési jogviszony pénztermékből származhat, ilyen jogügyletet azonban a felperesek nem kívántak létrehozni, ezen kívül az alperes pénzügyi vállalkozásnak közjogi felhatalmazása sem volt ilyen pénzügyi termék értékesítésére. A másodfokú bíróság a Pp. 1-4.§-ait sértette meg a jogerős ítélet meghozatalával, mert nem a felpereseknek az egyező akaratnyilvánítás hiányára, illetve a szerződés tényleges tartalma szerinti érvénytelenségre alapított keresetét bírálta el, hanem az általa a szerződésről kialakított koncepciót, az így meghozott döntése ezért az eljárási szabályokat sérti, érdemi döntése ugyanakkor nem foglalt állást a kereset tényleges tartalmáról. A keresetében előadottakkal egyezően állította: az alperes az általa folyósított forintkölcsön utólagos refinanszírozásának költségeit fizetteti meg a felperesekkel, amelyeket a refinanszírozás során a bankközi hitelezésben állított elő az alperes és a refinanszírozó bankja. Ez a tényleges tartalom, illetve annak kockázata azonban egyfelől nem szerepel a felek szerződésében, ha pedig abból levezethető, akkor - az alperes pénzügyi jogosultsága hiányában - jogellenes. Sérelmezték, hogy a bíróságok nem folytatták le a kereseti tényállításainak megfelelően előterjesztett bizonyítást, nem derítették fel a tényállást, ezzel a Pp. bizonyításra vonatkozó szabályait sértették meg, a bizonyítás mellőzését pedig a 6/2013. PJE alapján mindössze azzal indokolták, hogy a szerződés minősítése szempontjából a kölcsönadott pénzösszeg eredete közömbös. Érvelésük szerint az általuk előadottak egy, a bíróságok által „feltételezett” szerződéses konstrukciótól különböző, „szintetikus deviza” közbeiktatásával a hitelezés költségeit mesterségesen előállító, háromoldalú jogügyletet írnak körül, melynek tényszerű valóságáról vagy annak valótlanságáról a bíróságok csak az általuk indítványozott, a banki nyilvántartások ellenőrzésére vonatkozó szakértői bizonyítás lefolytatása után győződhetek volna meg, ennek hiányában eljárásuk sérti a Pp.-ben foglalt tisztességes eljáráshoz való jogukat, az így keletkezett ítéletek pedig a

bíróságok indokolási kötelezettségét.

- [11] Hivatkoztak arra is, hogy a pénzüintézetek követelési jogát a közjog szabályozza, a 6/2013. PJE pedig ezzel ellentétes, megdönthetetlen bírói vélelmet alkotott, amely az EUB jogértelmezésével is ellentétes. Az egyedi szerződés tárgyát az előzőek szerint képező pénztermék a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.), a 250/2000. Korm. rendelet 9.§ (19) bekezdésének, valamint a régi Hpt. szerinti pénzüintézeti követelésjogosultság közjogi szabályainak hatálya alá tartozik, és nem a szerződés szövege, de nem is a magánjog szabályai vonatkoznak rá, míg a Ptk. rendelkezései nem a hitelpénzre, hanem a hitelpénz szolgáltatására tartalmazzak előírásokat. A bíróságok a különös jogszabályi rendelkezések mellőzésével az anyagi jogi szabályokat is megsértették.
- [12] A keresetben és a fellebbezésben kifejtettekkel ellentétesen mellőzték a bíróságok a polgári jogegységi határozat kollíziójának vizsgálatát az uniós normákkal, és e célból előzetes döntéshozatal kezdeményezését az unió és az unió bíróságának jogával, illetve joggyakorlatával. Utóbbi körében a C-312/14. számú, úgynevezett „Lantos” ügyben hozott ítéletre, valamint a C-614/11. számú, úgynevezett „Genil” ügyben keletkezett ítéletek indokolására utaltak, azzal, hogy előbbi a pénzügyi befektetési ügyletek minősítéséhez szükséges, a nemzeti bíróságok által lefolytatandó bizonyítási eljárás lépéseit tartalmazza, míg az utóbbi a jelen per tárgyát képező szerződéshez hasonló konstrukciót befektetéssel vegyes hitelnek tekintette. Ilyen körülmények között a kizárólag a felek írott szerződésére szorítkozó bírósági vizsgálat a kifejtettek értelmében több okból is jogszabályt sért, a közjogi rendelkezések figyelmen kívül hagyásával keletkezett PJE az Alaptörvénybe is ütközik. Nem értettek egyet a szerződés bíróságok általi minősítésével: a fogyasztói szerződésként való minősülés szempontjából ugyanis nem az adósok szándéka, hanem a tényleges folyósítás célja a meghatározó, a perbeli szerződés pedig szabad felhasználású kölcsön volt, ekként a létrejött szerződés fogyasztói szerződés. Hangsúlyozták azt is, hogy fogyasztói szerződés esetében a bizonyítási teher is megfordul: a szolgáltatónak kell bizonyítania, hogy milyen pénzterméket szolgáltatott, az adott esetben a fogyasztó tényállítására figyelemmel azt, hogy nem összetett pénzügyi terméket. A fogyasztó a bizonyítástól nem zárható el, különösen ha állítását a kérelemhez csatolt „termékbizonyítás” alátámasztja. A bizonyítást mellőző bírói eljárás a Pp. szabályain túl az unió bíróságának precedensjogát, de az Emberi Jogok Európai Egyezményét a Kúria jogegységi határozatában kifejtettek ellenében is. Az eljáró bíróságok a PJE-ben modellezett koncepció alapulvételével bizonyítás nélkül minősítették a felek jogügyletét, ezáltal azonban a szerződés valós tartalmának feltárásával jogszabálysértő módon adósok maradtak.

Hangsúlyozták: az unió bírósága a nemzeti bíróságokra is kötelező gyakorlata a „törékeny bankrendszerrel” szemben a fogyasztói érdekeket részesíti előnyben, a jogerős ítélet ekként az EUB által alakított precedensjoggal is ellentétes.

[13] Érvelésük szerint a fogyasztónak a szerződésből származó kötelezettségeit befolyásoló banki háttérműveleteket ismernie kell, ennek hiányában a szerződés megkötésére irányuló akarata nem állapítható meg. Az adott esetben a szerződés nem tartalmazza a valós kockázatot: a refinanszírozott ügylet alapján a fogyasztóra háruló pénzügyi terheket, hogy nem csupán a törlesztő részleteknek van deviza árfolyamkockázata, hanem a megfizetendő tőkének is, és nem valós a kockázat mértékéről való tájékoztatás sem. Mindezek ismeretében a felperesek nem kötötték volna meg a perbeli szerződést, az alperes azonban az ügyleti érdekeltiségére és a felperesekre annak alapján háruló terhekre vonatkozó részletes tájékoztatást elmulasztotta, a releváns tényeket a felperesek előtt elhallgatta. Mindezen lényeges tartalmi elemek az alperes védekezésével szemben a banki nyilvántartás szakértői átvizsgálásával nyomon követhető, általa a szerződés valós tartalma felderíthető lett volna, a bizonyítást mellőző bírói eljárás azonban jogai gyakorlásától jogszabálysértő módon fosztotta meg a felpereseket. Hangsúlyozták azt is, hogy a pénzzolgáltatási szerződésnek a teljes visszafizetendő összeget tartalmaznia kell, ahhoz nem elég a perbeli esetben követett eljárás, amely a hiteltőkét és algoritmust tartalmazó képletet közöl. Amennyiben a pontos visszafizetendő összeg nem közölhető, mert a deviza árfolyamtól függ, akkor az ezzel kapcsolatos ügyleti kockázatot annak tartalmát, okát és pontos eredetét fel kell tárni az általános szerződési feltételekben, az adott esetben azonban ez sem történt meg. Indítványozták, hogy mivel a kifejtettek szerint a közösségi jog rendelkezéseinek értelmezése szükséges, a Kúria kezdeményezze az unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását a devizaforrású forinthitel és a befektetéssel vegyes forinthitel jogkövetkezményei tekintetében.

[14] Az alperes ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Okfejtése szerint nem a bíróságok, hanem a felperesek nem voltak tekintettel a perben az objektív valóságra, az általa bizonyított pénzügyi modellre.

A Kúria döntése és jogi indokai

[15] A felperesek felülvizsgálati kérelme nem alapos.

[16] A felülvizsgálattal élő felperesek mind eljárásjogi, mind anyagi jogi jogszabálysértést felrőttak az eljáró bíróságoknak, a Kúria álláspontja szerint azonban a bíróságok eljárása a törvényi előírásoknak mindenben megfelelt, a peres felek szerződéskötéskori magatartása a szerződéskötés körülményei, a felek

akarategyilatkozatai és az írásba foglalt szerződés részletes elemzésével, a releváns tények teljes körű megállapításával döntöttek a felek jogvitájában. Érdemi döntésükkel a Kúria is egyetértett, ezért csupán a következőket emeli ki a felperesek által előadott felülvizsgálati érvekre figyelemmel: az eljáró bíróságok helyesen indultak ki az írásba foglalt szerződésből és helytállóan mutattak rá arra is, hogy a szerződéses nyilatkozatok összhangban állnak a peres felek szerződéskötési szándékával, amely mindkét szerződési pozícióban kölcsönszerződés megkötésére irányult. Helyesen észlelték a bíróságok azt is, hogy az írásban rögzített szerződéses kötelezettségek adekvátak az adott szerződés típussal, a pénzpiaci műveletek nyomon követése és a szerződésbe e célból beiktatott matematikai képlet ugyancsak a szerződéses cél teljesülését szolgálja: a kirovó és a lerovó pénznem különbsége ugyanis szükségessé teszi az árfolyamváltozás, a futamidő hossza pedig a kamatmérték változásának nyomon követését, a matematikai képlet és a változók Hirdetmény útján történő közlésével. Helyesen mutattak rá a bíróságok, hogy ezt meghaladóan olyan szerződéses utalás, amely az írásba foglalt nyilatkozatoktól eltért, a felperesek előadása szerint befektetési célú szolgáltatásra, ahhoz tartozó költségre, vagy annak a felperesekre hárítására utalna, nem igazolódott, a szerződésben feltüntetett költségek teljes egészében a kölcsönügyletnek kapcsolódnak. A felperesek által előadott befektetési ügyletet másik szerződéstípus írhat körül, annak jellegadó sajátossága - az eljáró bíróságok helytálló indokai szerint - a megbízási szerződéshez áll közelebb, ahol a megbízó valamilyen pénzpiaci tevékenység elvégzésével bízta meg a pénzügyi szolgáltatót, szerződéses érdeke pedig valamely nyereség realizálása az általa befektetett pénzösszeghez képest. Sem a peres felek jogviszonya, sem az annak alapjául szolgáló szerződés ilyen szolgáltatást vagy nyilatkozatot nem tartalmaz, konkrét befektetési mozzanatot a felperesek maguk sem neveztek meg, így nem merült fel olyan tény, melynek vizsgálatára a szakértői bizonyítás elrendelhető lett volna, annak mellőzésével a bíróságok nem sértettek jogszabályt. Helytállóan voltak figyelemmel a bíróságok a felperesi előadások ellenében ható, igazolt peradatokra is: az alperesnél vezetett számla hiányára, az anyabank által biztosított devizafedezetre és helyesen értékelték a polgári jogi és a pénzügyi jogi jogellenesség eltérő következményeit is, az ágazati szabályok megsértése - amely a jelen perben ugyancsak nem igazolódott - önmagában, kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában nem vezet a polgári jogi érvénytelenség kimondásához.

[17] A 6/2013. PJE a fogyasztói szerződésekre vonatkozó bírói gyakorlat számára tartalmaz iránymutatást, az eljáró bíróságok azonban helyesen minősítették a perbeli szerződést: az nem tekinthető fogyasztói szerződésnek, ezért az érdemi döntés szempontjából a fogyasztóvédelem uniós kereteit jelentő 93/13. EKG irányelvnek és az implementálása során alkotott nemzeti

jogszabályoknak nincs jelentőségük, a nemzeti jogszabályoknak és a felperesek által kifogásolt PJE-nek az uniós jogi szabályozás e termékeivel való összhangja nem tárgya a jelen pernek, ezért az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése nem volt indokolt.

[18] Mindezekre szerint a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[19] A felperesek felülvizsgálati kérelme nem volt eredményes, ezért kötelesek megfizetni az alperes jogi képviseletével a felülvizsgálati eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint, a 4/A.§ értelmében az általános forgalmi adóra is figyelemmel, a ténylegesen kifejtett tevékenységgel arányosan meghatározott ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költséget, figyelemmel arra, hogy a Pp. 86.§ (3) bekezdése értelmében a teljes költségmentesség sem mentesít az ellenérdekű fél javára megítélt perköltség megfizetésének kötelezettsége alól. A felperesek költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26) IM rendelet 13.§ (1) bekezdésén, valamint 14.§-án alapul.

Budapest, 2018. június 27.

Dr. Harter Mária s.k. a tanács elnöke, dr. Varga Edit s.k. előadó bíró, dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

BB

bíróági ügyintéző